

[Melchior]

En anden ting er hr. Jørgen Juniors indvending om, at denne lov skal anvendes på forhold, som vi har svært ved at forudse. Også dette må jeg nok mene gælder et flertal af love. Lovgivere er jo ikke profeter eller vældig forudseende. Vi kan kun paragraferer en udvikling, der allerede er sket og erkendt, og det gælder for mange mindre og mere vigtige love, at de tager sigte på at skulle lægges til grund i behandlingen af sager og forhold, som ikke er til at forudse. Livets mangfoldighed er nu engang af en sådan art, at dette ikke kan undgås. Derfor mener jeg heller ikke, at dette argument, selv i en, skal vi sige dødsensalvorlig sag som denne, er relevant.

Jeg mener som fru Annelise Gotfredsen og hr. Anders Andersen og sikkert mange andre, at det ville være at unddrage sig ansvar fra lovgivningsmagts side, hvis man undlod i dette tilfælde at give love for tænkte, men mulige situationer og altså derfor stillede et senere folketing i samme situation, som tilfældet var i 1945. Jeg hører bestemt ikke til dem, der stirrer sig blinde på noget, der har været én gang i historien, for jeg ved, at den gentager sig ikke på ganske nøjagtig samme måde. Men der skal ikke nogen overdreven fantasi til at forestille sig situationer, hvor der er brug for en sådan lovbestemmelse. Der skylder vi borgerne, at de ved, hvad de i givet fald har at rette sig efter, og vi skylder senere tiders lovgivere og dommere, at de har et relevant og sobert retsgrundlag at gå ud fra.

I min gruppe kunne der samles 10 stemmer, altså enstemmighed, om, at der ikke på nogen måde må forekomme dødsstraf for forbrydelser begået i fredstid. Der er ingen forbrydelse hård nok, skønt der begås mange, som ville berettigg dette. Det er jeg enig med forslagsstillerne til dette lovforslag om. Men i krigstid og under okkupation er der tale om helt andre eksponerede forhold, og dér må man nok sige, at for den maksimale forbrydelse må det kunne tænkes under de yderste omstændigheder også at anvende den maksimale straf.

Men det er ikke straffen, der primært får flertallet i min gruppe og mig til at stemme imod det her fremsatte lovforslag. Det er beskyttelsen af loyale og lovlydige medborgere, fordi det er i disses interesse, at alle, som vil sætte sig ud over dette medborgerskab i disse eksponerede situationer, ved, hvad de udsæt-

ter sig for, og her mener jeg for en gangs skyld at en strafbestedelse virkelig kan have præventiv værdi.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil gerne have lov til at sige, at jeg synes, at udvalgsbehandlingen har været fair, og jeg synes ikke, det er rigtigt at sige, at der er majoriseret noget som helst igennem. Jeg skal heller ikke tilføje ret meget mere her.

Men der er dog en ting, jeg godt vil gøre opmærksom på, og det er et dokument, som har været fremme under udvalgsbehandlingen. Det er et dokument fra Amnesty Internationals Stockholmkonference, hvor det står, at konferencen erklærer:

»Dødsstraf er den mest grusomme, umenneskelige og nedværdigende straf, der kræver retten til livet.«

Jeg synes, at det er det, det bør handle om i dag. Det er dødsstraf som princip, dette bør handle om, og af principielle grunde går jeg ind for lovforslaget.

Så vil jeg også have lov til at sige, at hvis vi begynder at lovgive herinde ud fra nogle betragtninger om, hvad kommende lovgivere vil gøre, så mener jeg, at dette folketing bliver handlingslammet, og det kan vel ikke være meningen.

Med hensyn til eventuelle krige og besættelser, så mener jeg, at menneskeheden er nået dertil, hvor vi måske endda kan forvente, at der hverken bliver nogen, der skal dømmes, eller nogen, der skal være bødler, med de forfærdelige våben, som vi i dag har at føre krig med.

Tove Jørgensen (DKP):

Det er jo rigtigt, som det blev sagt af hr. Jørgen Junior, at det, det her drejer sig om, er afskaffelse af dødsstraffen som princip. Og det kan aldrig være en generalauditørs opgave at vurdere på folketingets vegne, om vi her i Danmark skal have en strafferamme, der går så vidt som til dødsstraf. Det er folketingets ansvar i vores egenskab af befolkningens repræsentanter, og det kan ikke være andres ansvar.

Det, vi her gør, er at forhindre, at man kan anvende dødsstraffen som redskab, ikke mindst i en situation, som den forelå under, og ikke så meget efter den anden verdens-